

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 29/02-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. marca 2002 predbežne prerokoval sťažnosť PaedDr. J. P., bytom T., zastúpeného advokátom JUDr. I. N., T., vo veci porušenia jeho základných práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní Najvyššieho súdu Slovenskej republiky podľa § 244 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku, ako aj jeho rozhodnutím sp. zn. 6 Sž 105/97 z 30. januára 1998 prijatým v tomto konaní a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť PaedDr. J. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 25. februára 2002 doručené podanie PaedDr. J. P., bytom T. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. I. N., T., označené ako „Sťažnosť proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci porušenia základných práv a slobôd vyplývajúcich z Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podľa článku 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky“. Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že k porušeniu jeho základných práv

podľa čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) malo dôjsť tak postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) podľa § 244 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ako aj jeho rozhodnutím sp. zn. 6 SŽ 105/97 z 30. januára 1998. V dôsledku uvedeného sťažovateľ požiadal, aby ústavný súd toto rozhodnutie zrušil a sťažovateľovi podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) priznal finančné zadostučinenie vo výške 2 300 000 Sk.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a s účinnosťou od 1. januára 2002 ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nie je ústavný súd príslušný, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo

podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť bez ústneho pojednávania.

Keďže sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd, § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde ustanovuje, že ju možno podať v lehote „dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť“. Ako z obsahu, tak aj z petitu sťažnosti sťažovateľa z 19. februára 2002 vyplynulo, že tento ňou namietal postup najvyššieho súdu predchádzajúci jeho rozhodnutiu z 30. januára 1998 (t. j. v druhom polroku 1997), ako aj samotné rozhodnutie z 30. januára 1998. Ústavný súd uvádza, že až do 31. decembra 2001 mal sťažovateľ k dispozícii prostriedky individuálnej ochrany svojich práv pred ústavným súdom, ktoré však nevyužil bez toho, že by tomu bránili vážne prekážky. Keďže ústavná a ani zákonná úprava sťažnosti podľa čl. 127 ústavy ju nekvalifikuje ako individuálny prostriedok ochrany ľudských práv a základných slobôd nahrádzajúci individuálne konania o ochrane ľudských práv a základných slobôd pred ústavným súdom prístupné navrhovateľom (sťažovateľom) do 31. decembra 2001, bolo ju treba po predbežnom prerokovaní odmietnuť, tak ako to je uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia (ústavný súd už obdobne judikoval vo veci sp. zn. II. ÚS 1/02).

Vzhľadom na uvedené bolo preto treba sťažnosť sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť, tak ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. marca 2002